

CÁC BÀI HỌC DÀNH CHO CHỊ EM

Bài 4

Đời sống người nữ là đời sống hữu dụng cho Đức Chúa Trời trong gia tế Ngài

Đọc Kinh văn: Xuất. 1-2

- I. Xuất Ai Cập Kí mặc khải loại người Đức Chúa Trời có thể sử dụng trong gia tế Ngài để hoàn thành mục đích của Ngài:**
 - A. Ý định của Đức Chúa Trời được thấy trong sách này là có được một dân xây dựng cho Ngài nơi cư ngụ trên đất; do đó, vào cuối Xuất Ai Cập Kí, nhà trại được dựng lên để làm nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời – Xuất. 40:17, 33-34.
 - B. Hơn nữa, để hoàn thành mục đích của Đức Chúa Trời cũng cần có một quân đội chiến đấu cho mỗi quan tâm của Đức Chúa Trời trên đất; nếu con cái Israel muốn vui hưởng miền đất tươi tốt và hoàn thành mục đích của Đức Chúa Trời là xây dựng đền thờ là chứng cứ của Đức Chúa Trời trên đất, họ phải chiến đấu để giải phóng miền đất khỏi bàn tay chiếm đoạt của kẻ thù – Dân. 1:1-4; 33:52-54.
 - C. Vì vậy, được hữu dụng cho Đức Chúa Trời có liên quan đến việc xây dựng nơi cư ngụ của Ngài và chiến đấu cho mỗi quan tâm của Ngài trên đất – đc. Êph. 4:11-16; 6:10-18.
 - D. Đời sống hữu dụng cho Đức Chúa Trời trong những vấn đề này là đời sống người nữ:
 1. Chủ đề ẩn dưới Xuất Ai Cập Kí chương 1-2 là Đức Chúa Trời cần loại đời sống vừa bảo tồn dân Ngài vừa chuẩn bị vị cứu tinh để giải cứu họ khỏi cảnh nô lệ.
 2. Cả việc bảo tồn dân sự lẫn việc chuẩn bị vị cứu tinh đã được hoàn thành chỉ qua đời sống người nữ – 1:15-21; 2:1-10.
- II. Đức Chúa Trời là đầu của Đấng Christ; Đấng Christ, dưới quyền làm đầu của Đức Chúa Trời, là đầu của mỗi người nam; và người nam, dưới quyền làm đầu của Đấng Christ, là đầu của người nữ – 1 Cô. 11:3.**
- III. Người nam, hình bóng cho Christ, tượng trưng cho đời sống độc lập – La. 5:14; Gi. 5:26; 8:58.**
- IV. Người nữ, hình bóng cho người nam, tượng trưng cho đời sống nương cậy – 1 Cô. 11:7-8; Sáng. 2:7-9; Mat. 4:4; Gi. 6:53-54, 57; 14:19b; 15:4-5; 20:22; 1 Gi. 5:12.**
- V. Người nam phải là “người nữ” thực sự sống một đời sống nương cậy Đức Chúa Trời – Phil. 1:21a; Ga. 2:20; 1 Cô. 15:10; 2 Cô. 1:8-10; 3:5; 4:7; 12:9-10.**
- VI. Sự độc lập với Đức Chúa Trời của người nam là sự phản loạn – Sáng. 2:16-17; 3:1-6; La. 5:19a:**
 - A. Chính lúc trở nên độc lập, chúng ta trở nên phản loạn chống lại Đức Chúa Trời – 1 Gi. 3:4, 6; Cól. 2:19.
 - B. Vì đời sống người nam là độc lập và phản loạn, nên Đức Chúa Trời không thể dùng đời sống ấy để hoàn thành mục đích Ngài.
- VII. Nếu một người nữ sống đời sống độc lập, người ấy trở nên một “người nam” thực sự:**
 - A. Ngày nay có rất nhiều người nữ đã trở thành “người nam”.
 - B. Đây là nguyên nhân chính của nhiều cuộc li thân và li dị.

VIII. Chỉ đời sống “người nữ” thực sự mới hữu dụng cho Đức Chúa Trời – Xuất. 1:15-21; 2:1-10:

- A. Trong Kinh Thánh, dân của Đức Chúa Trời được ví như một người nữ:
1. Đức Chúa Trời đối xử với Israel như người phối ngẫu của Ngài – Ês. 54:5; Giê. 2:2; Ôs. 2:19.
 2. Trong Tân Ước, các tín đồ trong Christ được xem là các trinh nữ – Mat. 25:1; 2 Cô. 11:2.
 3. Trong Ê-phê-sô 5:25, chúng ta thấy Đấng Christ yêu Hội thánh là người tương xứng của Ngài, vợ Ngài.
 4. Đấng Christ sẽ kết hôn với Giê-ru-sa-lem Mới là vợ Ngài trong thiên hi niên – Khải. 19:7.
 5. Trong cõi đời đời, Giê-ru-sa-lem Mới sẽ là vợ của Đức Chúa Trời – 21:2-3, 9.
- B. Dù là chị em hay anh em, tất cả chúng ta đều cần trở thành “người nữ” và sống bởi sự sống duy nhất là sự sống hữu dụng cho Đức Chúa Trời:
1. Để trở thành “người nữ” chúng ta cần nương cậy vào Chúa – đc. Nhã. 6:13b; 8:5a:
 - a. Cây sự sống trong Sáng Thế Kí chương 2 tượng trưng cho sự nương cậy, và cây tri thức tượng trưng cho sự độc lập; sự sống luôn làm chúng ta nương cậy, trong khi tri thức luôn làm chúng ta độc lập – c. 9.
 - b. Đức Chúa Trời khao khát chúng ta chọn sự sống thay vì tri thức; điều này có nghĩa là Ngài muốn chúng ta chọn sự nương cậy hơn là độc lập – cc. 16-17; đc. Phục. 30:19.
 - c. Dù ở với Chúa lâu thế nào, chúng ta vẫn phải nương cậy Ngài để sống ngày hôm nay; chúng ta không thể tốt nghiệp việc ăn, uống và thở; với sự sống, không có việc tốt nghiệp – Gi. 6:57; 7:37; 20:22; Khải. 22:1-2.
 - d. Chiến lược của Đức Chúa Trời là đặt chúng ta ở vị trí mà chúng ta phải nương cậy Ngài; đây là loại đời sống mà Đức Chúa Trời có thể sử dụng để hoàn thành mục đích Ngài – 2 Cô. 1:8-10; 12:9-10; Sáng. 32:1-31; đc. 2 Sứ. 20:12-27; Nhã. 6:13b; 8:5a.
 2. Nếu tất cả chúng ta đều có nỗi lo sợ lãnh mạng về sự độc lập, sẽ không có nan đề trong nếp sống Hội thánh:
 - a. Mọi nan đề trong nếp sống Hội thánh, trong đời sống hôn nhân và giữa vòng các thánh đồ đều đến từ một nguồn, và nguồn đó là sự độc lập – đc. Khải. 2:4.
 - b. Lí do Hội thánh trải qua nhiều năm bị phá đổ thay vì được xây dựng là do những người được gọi là thợ xây đã quá độc lập; thay vì là người nữ, họ lại là người nam – Ga. 4:29; Phil. 3:2-3; Côl. 2:18-19; Giu. 8, 19; 2 Phi. 2:10; 2 Ti. 4:14-15; Tít 1:10-14; 3 Gi. 9-10; Khải. 2:20.
 - c. Điểm trọng yếu không phải là vấn đề chúng ta có thể làm bao nhiêu mà là chúng ta nương cậy Chúa bao nhiêu – Gi. 15:5; Phil. 4:13.
- C. Điều trọng yếu chúng ta học nơi Chúa là chỉ có đời sống “người nữ” mới hữu dụng cho Ngài:
1. Không chỉ người thế giới sống đời sống độc lập mà nhiều Cơ Đốc nhân cũng sống đời sống độc lập với Đức Chúa Trời; vì lí do này, đại đa số Cơ Đốc nhân đã trở nên vô dụng cho Đức Chúa Trời.
 2. Môi-se đã được huấn luyện để sống đời sống người nữ – Xuất. 2:11-22; 3:1-6, 10-12; 4:10-12:

- a. Môi-se tôn trọng Đức Chúa Trời là Đấng khởi xướng duy nhất; ông được Đức Chúa Trời gọi lên núi, tại đó Đức Chúa Trời khai thị cho ông điều của lòng Ngài và sau đó truyền cho ông xây dựng nhà trại theo kiểu mẫu đã chỉ cho ông trên núi – 25:40.
 - b. Nếu muốn hoàn hảo người khác cách đúng đắn và xây dựng Hội thánh, chúng ta cần một đời sống “người nữ” như thế – 1 Cô. 2:1-5; 15:10; 2 Cô. 2:10, 12-14; 4:7; Phil. 3:3; Cól. 1:29.
3. Hơn nữa, tất cả các chiến binh đều đang sống đời sống người nữ nương cậy Đức Chúa Trời – G-suê. 6; 10:7-14; 11:1-9; đc. Thi. 18:1-3, 28-50:
- a. Nếu không học tập trở thành người nữ, chị em sẽ không thể chiến đấu cho vương quốc của Đức Chúa Trời – Êph. 6:10-18; Khải. 19:7-8, 11, 14; Thánh ca 887, phiên khúc 1.
 - b. Đức Chúa Trời chỉ dùng các chiến binh người nữ; điều này có nghĩa là nếu chị em đang sống đời sống người nam độc lập, chị em là vô dụng đối với chiến trận thuộc linh – Nhã. 6:10, 13.
- D. Nguyên tất cả chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời chỉ có thể sử dụng chúng ta khi chúng ta là “người nữ” nương cậy Ngài mọi lúc và mọi sự.

Phần trích từ lời chúc vụ:

ĐỜI SỐNG HỮU DỤNG CHO ĐỨC CHÚA TRỜI

Xuất Ai Cập Kí mặc khải loại người Đức Chúa Trời có thể sử dụng trong gia tế Ngài để hoàn thành mục đích của Ngài. Ý định của Đức Chúa Trời như được thấy trong sách này là có được một dân xây dựng cho Ngài nơi cư ngụ trên đất. Do đó, vào cuối Xuất Ai Cập Kí, nhà trại được dựng lên để làm nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời. Hơn nữa, để hoàn thành mục đích của Đức Chúa Trời cũng cần có quân đội để chiến đấu cho mỗi quan tâm của Đức Chúa Trời trên đất. Con cái Israel đã ra khỏi Ai Cập như một dân tập thể, và ngay lập tức họ được hình thành nên một quân đội. Từ thời điểm họ được cứu chuộc cho đến khi chinh phục miền đất tươi tốt, họ phải khuất phục các kẻ thù, đặc biệt những kẻ thù đã chiếm ngụ và sở hữu hoàn toàn miền đất được hứa ban cho họ. Nếu con cái Israel muốn vui hưởng miền đất tươi tốt và hoàn thành mục đích của Đức Chúa Trời là xây dựng đền thờ làm chứng cứ của Đức Chúa Trời trên đất, họ phải chiến đấu để giải phóng miền đất khỏi bàn tay chiếm đoạt của kẻ thù. Vì vậy, được hữu dụng cho Đức Chúa Trời có liên quan đến việc xây dựng nơi cư ngụ của Ngài và chiến đấu cho mỗi quan tâm của Ngài trên đất.

Đời sống hữu dụng cho Đức Chúa Trời trong những vấn đề này là đời sống người nữ. Tuy nhiên, theo quan niệm thiên nhiên, đó phải là đời sống người nam thì mới hữu dụng cho Đức Chúa Trời. Điều này là vì người nam là người đánh trận giỏi, trong khi người nữ được xem là người yếu hơn.

Không nhiều người đọc Xuất Ai Cập Kí chương 1 và 2 nhìn thấy chủ đề ẩn dưới nối kết các chương này. Chương 1 cho thấy dân Đức Chúa Trời ở dưới cảnh nô lệ, còn chương 2 bày tỏ cách Đức Chúa Trời chuẩn bị một người để cứu dân Ngài ra khỏi cảnh nô lệ đó. Chủ đề ẩn dưới này là Đức Chúa Trời cần loại đời sống bảo tồn dân Ngài và chuẩn bị vị cứu tinh để giải cứu họ khỏi cảnh nô lệ. Cả việc bảo tồn dân sự lẫn việc chuẩn bị vị cứu tinh đã được hoàn thành chỉ qua đời sống người nữ.

Trong Kinh Thánh, khái niệm về “người nam” có ý nghĩa phong phú. Tất nhiên, điều này chỉ về một người nam nhưng nó cũng hàm ý đến một đời sống độc lập. Hơn nữa, từ này chỉ về Đấng Christ là người nam duy nhất trong vũ trụ. Tất cả những anh em đã lập gia đình cần nhận thức rằng họ chỉ là chồng về bóng và chồng thật là Đấng Christ. Vì Đức Chúa Trời là chồng duy nhất nên Ê-sai 54:5 nói: “Vì Chồng người tức là Đấng đã tạo thành người”. Trong Cựu ước Đức Chúa Trời xem dân Ngài là người phối ngẫu của Ngài (Ôs. 2:19). Dù một người Israel là nam hay nữ, anh hay chị ấy là một phần của người vợ tập thể của Đức Chúa Trời.

Trong Kinh Thánh từ liệu “chồng” hàm ý đến quyền làm đầu và từ này cũng hàm ý đến đời sống độc lập. Khi nói về người nam trong ý nghĩa tích cực, chúng ta nghĩ đến một người chồng là đầu và là người có đời sống độc lập. Vì Đức Chúa Trời là chồng duy nhất trong vũ trụ nên chỉ duy Ngài là Đầu và chỉ duy Ngài có đời sống độc lập. Thật xúc phạm khi nói rằng Đức Chúa Trời cần nương cậy vào bất cứ ai hay bất cứ điều gì. Cũng thật xúc phạm khi công bố rằng chúng ta có thể độc lập với Ngài.

Là người nữ, các chị em đã lập gia đình không nên chiếm quyền làm đầu, họ cũng không nên sống cách độc lập. Trái lại, họ phải sống đời sống nương cậy chồng, là người làm bóng về Chúa là chồng thật. Dù các anh em đã lập gia đình là những người chồng về bóng đối với vợ nhưng trên thực tế họ là người nữ đối với Chúa. Do đó, họ không nên chiếm quyền làm đầu của Chúa và cũng đừng

có đời sống độc lập. Họ cũng nên thuận phục và sống đời sống nương cậy.

CHỈ ĐỜI SỐNG “NGƯỜI NỮ” THẬT MỚI HỮU DỤNG CHO ĐỨC CHÚA TRỜI

Dù là chị em hay anh em, tất cả chúng ta đều cần trở thành “người nữ” và sống bởi sự sống duy nhất hữu dụng cho Đức Chúa Trời này. Để trở thành “người nữ” chúng ta cần nương cậy Chúa. Cây sự sống trong Sáng Thế Kí chương 2 tượng trưng cho sự nương cậy còn cây tri thức tượng trưng cho sự độc lập. Sự sống luôn làm chúng ta nương cậy, trong khi tri thức luôn làm chúng ta độc lập. Chẳng hạn, trước khi chị em dạy con điều gì đó, nó nương cậy chị em về vấn đề đó. Nhưng ngay khi nó học điều cụ thể đó, nó trở nên kiêu ngạo và độc lập. Trái lại, sự sống làm chúng ta nương cậy Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời khao khát chúng ta chọn sự sống thay vì tri thức. Điều này có nghĩa là Ngài muốn chúng ta chọn sự nương cậy hơn là độc lập.

Sống đời sống độc lập là sống bởi cây tri thức, nhưng sống đời sống nương cậy là sống bởi cây sự sống. Sống bởi cây sự sống thực ra là sống bởi chính Chúa. Cây nho trong Giảng chương 15 là một minh họa tuyệt vời về đời sống nương cậy. Giảng 15:5 chép: “Ta là cây nho; các anh là nhánh. Ai luôn ở trong Ta và Ta trong người ấy thì kết nhiều trái, vì ngoài Ta, các anh không thể làm gì được.” Tất cả các nhánh nho đều nương cậy vào cây nho. Luôn ở trong cây nho là nương cậy vào cây nho. Như vậy, nếu luôn ở thì không thể có sự độc lập.

Không chỉ người thế giới sống đời sống độc lập mà nhiều Cơ Đốc nhân cũng sống đời sống độc lập với Đức Chúa Trời. Vì lí do này, đại đa số Cơ Đốc nhân đã trở nên vô dụng cho Đức Chúa Trời. Cho nên, chúng ta phải học tập rằng dù người nam hay người nữ, chúng ta phải sống đời sống liên tục nương cậy vào Đức Chúa Trời. Dù ở với Chúa lâu thế nào, chúng ta vẫn phải nương cậy Ngài để sống ngày hôm nay. Chẳng hạn, chúng ta không thể tốt nghiệp việc ăn, uống và thờ. Thật ngu dại khi một người nói rằng vì anh đã thờ trong bảy mươi năm nên bây giờ anh không còn cần thờ nữa! Với sự sống, không có việc tốt nghiệp. Chiến lược của Đức Chúa Trời là đặt chúng ta ở vị trí mà chúng ta phải nương cậy Ngài. Chúng ta cần cầu nguyện: “Chúa ơi, ngoài Ngài, con không thể làm gì được. Con phải luôn ở trong Ngài và nhận Ngài là sự sống của con. Hằng ngày con cần ăn cây sự sống. Chúa ơi, con muốn sống đời sống người nữ, một đời sống luôn luôn nương cậy Ngài”. Đây là loại đời sống mà Đức Chúa Trời có thể sử dụng để hoàn thành mục đích Ngài.

Ở tuổi bốn mươi, Môi-se đã sống đời sống “người nam” độc lập. Hành động cách độc lập với Đức Chúa Trời, ông đã vận dụng sức mạnh thiên nhiên của mình để đánh một người Ai Cập. Môi-se thực sự là một “người nam” độc lập. Tuy nhiên, trong suốt bốn mươi năm, Môi-se đã bị gạt qua bên, Đức Chúa Trời đã dạy ông rằng Ngài sẽ không dùng đời sống người nam của ông. Huấn luyện một người nam sống đời sống người nữ là điều không dễ. Tuy nhiên, trong bốn mươi năm thứ ba của đời sống ông, Môi-se đã học để là một người nữ. Trong suốt bốn mươi năm thứ ba, từ tuổi tám mươi đến một trăm hai mươi, Môi-se đã sống đời sống của một người nữ. Chỉ trong một trường hợp, khi đập hòn đá lần thứ hai thì ông độc lập với Đức Chúa Trời (Dân. 20:7-13). Vì Môi-se hành động như một người nam vào lúc đó, ông đã xúc phạm Chúa và bởi đó, bị từ chối không được đặc quyền bước vào miền đất tươi tốt.

Các độc giả Kinh Thánh thường xem Môi-se như người lãnh đạo con cái Israel. Tuy nhiên, Môi-se không có khái niệm này về chính ông; ông không bao giờ chiếm vị trí người lãnh đạo. Khi

con cái Israel phản loạn chống lại ông, ông xem điều đó là sự phản loạn chống lại Đức Chúa Trời, không phải chống lại ông. Môi-se đơn sơ đến với Chúa và trình dâng các nan đề cho Ngài. Khi làm như vậy, Môi-se tôn trọng Chúa là Đấng, là người nam duy nhất. Điều này hàm ý rằng Môi-se đang sống đời sống người nữ, đời sống nương cậy Đức Chúa Trời.

Đời sống người nữ được thấy không chỉ trong Xuất Ai Cập Kí chương 1 và 2 mà còn trải suốt các chương tiếp theo. Chúng ta đã chỉ ra rằng Môi-se đã được huấn luyện để sống đời sống người nữ. Hơn nữa, tất cả các chiến binh đều đang sống đời sống người nữ nương cậy Đức Chúa Trời. Nếu không học tập để trở thành người nữ, chị em sẽ không thể chiến đấu cho vương quốc của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời chỉ dùng các nữ chiến binh. Điều này có nghĩa là nếu đang sống đời sống người nam độc lập thì anh chị em vô dụng đối với chiến trận thuộc linh.

Tôi muốn nhấn mạnh điểm này: làm một người nam là độc lập với Đức Chúa Trời. Chẳng hạn, chồng có thể cư xử với vợ theo cách độc lập với Đức Chúa Trời và vợ có thể cư xử với chồng cùng một cách như vậy. Điều này có nghĩa là cả chồng lẫn vợ đều là “người nam” trong ý nghĩa tiêu cực. Nhưng chúng ta không nên là “những người nam” như thế, những người độc lập với Đức Chúa Trời. Chúng ta nên là “những người nữ”, những người nương cậy Đức Chúa Trời và không làm điều gì tách rời Ngài. Trong mọi điều chúng ta nói hay làm, chúng ta nên nương cậy Ngài. Nếu đây là tình trạng của chúng ta, khi ấy chúng ta là “những người nữ” thật, sống đời sống nương cậy.

Lịch sử Hội thánh cho thấy rằng bất cứ khi nào có một đời sống “người nữ” như thế, Đức Chúa Trời có thể làm điều gì đó cho mục đích của Ngài. Hãy lấy Martin Luther làm ví dụ. Ông là người học tập nương cậy Đức Chúa Trời. Chắc chắn, Luther được sinh ra có một ý chí mạnh mẽ. Tuy nhiên, ông đã học nương cậy Chúa. Ông không sống và hành động như một “người nam” mạnh mẽ nhưng như một “người nữ” nương cậy.

Sứ đồ Phao-lô cũng là một “người nữ” như thế. Các thư tín của ông mang lời chứng cho sự thật này. Là một “người nữ”, Phao-lô không làm bất cứ điều gì độc lập với Đức Chúa Trời. Công tác của ông, cách cư xử và những hoạt động của ông đều phát xuất từ đời sống nương cậy Đức Chúa Trời.

Ngày nay tất cả chúng ta cần sống đời sống nương cậy trong các Hội thánh địa phương. Không một ai trong chúng ta nên cư xử như “người nam”. Nan đề giữa các Cơ Đốc nhân và trong các Hội thánh là do các anh em và chị em sống đời sống “người nam” độc lập. Hễ khi nào có những anh em hay chị em trong Hội thánh địa phương sống như “những người nam” thì sẽ có rắc rối. Thật chúng ta phải học tập để không sống cách độc lập với Đức Chúa Trời! Nếu học bài học này, chúng ta sẽ nhận ra rằng chúng ta không được làm những điều nào đó; ấy không phải vì những điều đó là sai mà là vì khi làm việc đó, chúng ta sẽ độc lập với Đức Chúa Trời. Nếu tất cả chúng ta đều có nỗi lo sợ lành mạnh về sự độc lập thì sẽ không có nan đề trong nếp sống Hội thánh. Hơn nữa, sẽ không có nan đề giữa các cặp vợ chồng. Tất cả nan đề trong nếp sống Hội thánh, trong đời sống hôn nhân và giữa vòng các thánh đồ đều đến từ một nguồn, và nguồn đó là sự độc lập. Chúng ta cần giống như các bà mẹ trong Xuất Ai Cập Kí; chúng ta cần cầu nguyện: “Chúa ơi, con không muốn là một ‘người nam’ mạnh mẽ, đầy ý kiến và luôn khẳng khẳng với cách của mình. Chúa ơi, con muốn giống như các bà mẹ trong Xuất Ai Cập Kí chương 1 và như các người nữ trong Xuất Ai Cập Kí chương 2.”

Như chúng ta thấy, khi Môi-se đương đầu với Pha-ra-ôn, Môi-se không phải là “người nam”.

Trong việc cư xử với Pha-ra-ôn, ông là “người nữ” nương cậy Đức Chúa Trời. Môi-se không đưa ra quyết định cũng không đưa ra bất cứ lời đề nghị nào. Mọi điều ông làm đều do Đức Chúa Trời khởi xướng. Môi-se tôn trọng Đức Chúa Trời là Đấng khởi xướng duy nhất.

Việc Đức Chúa Trời khởi xướng được thấy rất rõ trong việc xây dựng nhà trại. Môi-se không thức dậy vào một buổi sáng với ý tưởng xây một nhà trại cho Đức Chúa Trời. Trái lại, ông được Đức Chúa Trời gọi lên núi, tại đó Đức Chúa Trời khai thị cho ông điều của lòng Ngài và sau đó truyền cho ông xây dựng nhà trại theo kiểu mẫu đã chỉ cho ông trên núi (25:40). Đức Chúa Trời không cho Môi-se có chỗ để đưa ra những quyết định độc lập. Môi-se phải nương cậy Đức Chúa Trời cho từng chi tiết. Đây là đời sống Đức Chúa Trời có thể sử dụng cho mục đích của Ngài.

Trong những ngày này chúng ta vẫn đang nói nhiều về việc hoàn hảo các thánh đồ để xây dựng Thân thể Đấng Christ. Nếu muốn được dùng để hoàn hảo người khác, chính chúng ta phải có đời sống nương cậy. Đời sống duy nhất Chúa khao khát thấy được hoàn hảo là đời sống nương cậy. Nếu sống và làm việc cách độc lập với Đức Chúa Trời thì kết quả công việc của chúng ta sẽ là những đời sống được hoàn hảo để trở nên độc lập. Chỉ đời sống nương cậy mới có thể sản sinh đời sống nương cậy. Chỉ đời sống nương cậy Đức Chúa Trời trong mọi điều mới có thể hoàn hảo người khác trở nên “người nữ”. Giả sử một người kia rất mạnh mẽ trong chính mình, tự tin vào khả năng, đề nghị và quyết định của mình. Người như thế chỉ có thể sản sinh những đời sống độc lập, những con người tài giỏi độc lập với Đức Chúa Trời. Kết quả của công tác như vậy sẽ không là Giê-ru-sa-lem Mới mà sẽ là Ba-by-lôn lớn, một thành phố độc lập với Đức Chúa Trời và phản loạn chống lại Ngài. Tuy nhiên, Hội thánh là một người nữ. Là người nữ, Hội thánh không có quyền làm đầu cũng không có đời sống độc lập. Đầu của Hội thánh là Đấng Christ, và đời sống của Hội thánh là đời sống nương cậy. Điều này nên là tình trạng trong Hội thánh ngày nay. Nếu muốn hoàn hảo người khác cách đúng đắn và xây dựng Hội thánh, chúng ta cần một đời sống “người nữ” như thế.

Lí do Hội thánh trải qua nhiều năm bị phá đổ thay vì được xây dựng là do những người được gọi là thợ xây đã quá độc lập. Thay vì là người nữ, họ lại là người nam. Tuy nhiên, chúng ta cảm tạ Chúa vì vẫn có một số nhỏ những người sẵn sàng sống đời sống “người nữ” nương cậy Chúa.

Điểm trọng yếu không phải là vấn đề chúng ta có thể làm bao nhiêu mà là chúng ta nương cậy Chúa bao nhiêu. Chúng ta đã chỉ ra rằng trong Giăng 15:5 Chúa Jesus nói rằng ngoài Ngài, chúng ta không thể làm gì được. Mặc dù quen thuộc với lời này nhưng trong nếp sống hằng ngày chúng ta thường quên hay gạt lời ấy qua bên. Tuy nhiên, sứ đồ Phao-lô đã thực hành lời ấy. Trong 1 Cô-rin-tô 2:3 ông nói: “Tôi đã ở với anh em trong yếu đuối, trong sợ sệt và thậm chí trong run rẩy.” Phao-lô sợ rằng ông có thể làm điều gì đó trong chính ông cách độc lập với Đức Chúa Trời. Ngày nay chúng ta cần một nỗi sợ như vậy biết bao! Nguyên Chúa thương xót chúng ta và ban cho chúng ta loại lo sợ đúng đắn này. Nếu có điều này, chúng ta sẽ sợ nói hay làm bất cứ điều gì trong chính mình, sợ làm bất cứ điều gì độc lập với Đức Chúa Trời.

Hễ chúng ta làm điều gì độc lập với Chúa thì là phản loạn. Thậm chí việc chúng ta rao giảng phúc âm hay giúp đỡ thánh đồ cũng có thể là một hình thức phản loạn. Chúng ta có thể làm nhiều điều để giúp đỡ các Hội thánh; dầu vậy, tất cả những gì chúng ta làm có thể là sự phản loạn vì chúng đã làm cách độc lập với Chúa.

Tôi biết ơn [Chúa] về ánh sáng mà Chúa đã cho chúng ta thấy liên quan đến đời sống người nữ trong Xuất Ai Cập Kí. Đời sống duy nhất hữu dụng cho Ngài là đời sống người nữ. Tất cả chúng ta phải học biết rằng Đức Chúa Trời không bao giờ dùng đời sống người nam. Những người nữ trong chương 1 đã được dùng để bảo tồn con cái Israel, và những người nữ trong chương 3 đã được dùng để chuẩn bị chiếc bình mà Chúa dấy lên. Cuối cùng, ngay cả chính Môi-se cũng đã được huấn luyện để là “người nữ”; ông đã trở nên như bà mẹ trong chương 1 và như những người nữ khác trong chương 2. Vì là “người nữ” để hoàn thành mục đích của Đức Chúa Trời nên ông có thể được Đức Chúa Trời sử dụng. Nhưng ngay cả Môi-se khi bị con cái Israel khiêu khích trong hoang mạc, một lần đã hành động như người nam và bởi vậy, đánh mất phước hạnh của Đức Chúa Trời. Trong gia tể của Chúa và trong chuyển động của Ngài ngày nay trong sự khôi phục, tất cả chúng ta phải tỉnh thức với sự sợ sệt và run rẩy để không hành động cách độc lập với Đức Chúa Trời. Nguyên tất cả chúng ta đều thấy rằng Đức Chúa Trời có thể sử dụng chúng ta chỉ khi chúng ta là “người nữ” nương cậy Ngài mọi lúc và trong mọi điều. Thật quan trọng khi chúng ta học được nơi Chúa rằng chỉ duy đời sống “người nữ” mới hữu dụng cho Ngài. (Nghiên cứu sự sống Xuất Ai Cập Kí, bài 4, tr. 37-38, 41-44, 45-48)

Câu hỏi nghiên cứu:

1. Hữu dụng cho Đức Chúa Trời vì mục đích của Ngài theo Xuất Ai Cập Kí nghĩa là gì?
2. Là “người nữ” về thuộc linh có nghĩa là gì?
3. Nguồn duy nhất của mọi nan đề trong đời sống hôn nhân, nếp sống Hội thánh và giữa vòng các thánh đồ là gì, và giải pháp cho nan đề này?

Sách tham khảo và đọc thêm:

Nghiên cứu sự sống Xuất Ai Cập Kí, bài 4